

عنوان مقاله:

کاربرد غزل در ادبیات غنایی

محل انتشار:

همایش ملی ادبیات غنایی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

سعیده پناهی پور - دانشجوی کارشناسی ارشد، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

محبوبه عبدی - دانشجوی کارشناسی ارشد، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

خلاصه مقاله:

غزل در لغت به معنی حدیث عاشقی است و در قرن ششم که قصیده در حال زوال بود (غزل) پا گرفت و در قرن هفتم رسماً قصیده را عقب راند و به اوج رسید در آغاز قرن چهار هجری، غزل به عنوان یک سیاق شعر غنایی شکل گرفت با این حال حدود 2 قرن به طول انجامید تا به عنوان یکی از قالب های مسلط ادبی رواج یافت گذشته از شکل و قالب غزل آنچه آن را در میان شاعران و مخاطبان محبوب و به گسترش آن کمک فراوانی کرد در ادب غنایی معشوق با نام های گوناگونی یاد شده که اصلی ترین آنها عبارتست از معشوق، یار، دوست، جانان و دلبر، علاوه بر این معشوق در شعر غنایی به عنوان های تشبیه ی، استعاری و وصفی خطاب شده که بررسی آن با توجه به درون مایه و فضای معنای کلام سودمند به نظر می رسد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/521045>

